

Список літератури:

1. Варнавский В. Реформирование мировой электроэнергетики / В. Варнавский // Международная экономика и международные отношения. – 2003. – No 12. – С. 3–11.
2. Лисиченко Г. В. Електроенергетика та проблеми техногенно-екологічної безпеки України / Г. В. Лисиченко // Енергетика та електрифікація. – 2007. – No 8. – С. 70–72.

ШЛЯХИ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ВИКОРИСТАННЯ ВИРОБНИЧИХ РЕСУРСІВ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ПІДПРИЄМСТВ

*Саприкіна О.М., к.е.н., доцент кафедри економіки підприємства,
ВП НУБІП України «Бережанський агротехнічний інститут»,
м. Бережани, Україна*

Основні фактори підвищення ефективності виробництва – це підвищення його технічного рівня, вдосконалення управління, організації виробництва і праці, зміна обсягу і структури виробництва, поліпшення якості природних ресурсів та інші [1, с.136].

Серед основних шляхів підвищення ефективності діяльності підприємства можна виділити такі напрями підвищення вище згаданих показників – організаційний, технологічний та ресурсний.

В межах організаційного напрямку здійснюється пошук можливостей підвищення ефективності тих процесів, що відбуваються на сільськогосподарському підприємстві. При цьому насамперед увага звертається на ефективність управління.

Важливою складовою ефективності аграрного підприємства, а отже, і значним резервом її підвищення, є організація виробничого процесу. У конкретних умовах підприємства слід проаналізувати всі аспекти, що визначають ефективність організації робіт – від рівня робочого місця окремого робітника чи спеціаліста до рівня підприємства в цілому. Для виробничих підприємств, ураховуючи, звичайно, специфіку їх діяльності, особливу увагу треба звертати на можливості застосування більш ефективних типів виробництва (масового, великосерійного).

В межах технологічного напрямку основним є вирішення проблеми технологічного відставання особливо актуальне для українських підприємств. Причому проблема ця є комплексною і має, принаймні, два компоненти: матеріальний та нематеріальний. Перший з них - це удосконалення технічної

бази, а другий – організаційно-правові проблеми. На думку багатьох економістів, подолання технічного і технологічного відставання потребує не просто переходу на сучасні технології, а впровадження комплексу відносин, що називається корпоративною культурою. Така культура має запозичуватись, звичайно, у найпередовіших компаній з тривалим досвідом роботи в ринковому середовищі [2, с.183].

Ресурсний напрямок відображає першочергову необхідність аналізу ефективності використання наявної матеріальної бази виробництва та живої праці. При цьому слід враховувати рівень завантаження обладнання в часі, структуру собівартості продукції, що виготовляється, з точки зору співвідношення в ній часток амортизації, матеріальних витрат, витрат на оплату праці. Зазначені показники слід розглянути в динаміці, а також по можливості порівняти з показниками найближчих конкурентів. Для оборотних фондів найважливішим показником є швидкість їх обороту, отже, слід проаналізувати чинники її збільшення, зокрема такі:

- зменшення обсягів незавершеного виробництва;
- удосконалення системи матеріально-технічного забезпечення з метою оптимізації виробничих запасів;
- прискорення реалізації готової продукції (активізація маркетингової діяльності);
- зменшення обсягів дебіторської заборгованості.

Крім того, слід звернути увагу і на інші напрямки раціоналізації використання матеріальних ресурсів: проаналізувати основні причини втрат та нераціонального використання ресурсів; забезпечити обґрунтоване нормування витрат матеріалів; організувати використання вторинних ресурсів; створити систему заохочення за економію сировини, енергії та матеріалів й відпрацювати її дійовість; акцентувати увагу на використанні сучасних високотехнологічних матеріалів.

Щодо аналізу ефективності використання трудового потенціалу підприємства, то тут слід зосередити увагу на таких аспектах: внутрішньозмінні втрати робочого часу; втрати робочого часу внаслідок плинності кадрів; рівень використання засобів механізації, автоматизації праці та комп'ютерної техніки; аналіз системи стимулювання працюючих; визначення професійно-кваліфікаційної структури працюючих.

Успішне функціонування будь-якого аграрного підприємства вимагає наявності належної матеріально-технічної бази та ефективного використання всіх її складових. Проте, потреба сільськогосподарського виробництва у машинах і обладнанні нині задоволена менше, ніж наполовину, вони застарілі й фізично та морально зношені.

Технічного переоснащення АПК вимагає і вступ нашої країни до Світової організації торгівлі. При оновленні складу технічних засобів слід ураховувати, що придбання останніх має здійснюватися у комплексі, без чого розраховувати на достатньо високу ефективність їх використання практично неможливо.

Таким чином, вивчення ролі кожного з резервів у підвищенні ефективності діяльності підприємств сприятиме зміцненню їх матеріально-технічної бази, зростанню продуктивності праці, ефективнішому використанню наявного ресурсного потенціалу та поліпшенню на цій основі фінансового стану агроформувань.

Список літератури:

1. Должанський І.З. Управління потенціалом підприємства: [навч. посіб.] / І.З. Должанський, Т.О. Загорна, О.О. Удалих. – К.: ЦНЛ, 2006. – 362 с.
2. Краснокутська Н.С. Потенціал підприємства: формування та оцінка: [навч. посіб.] / Н.С. Краснокутська – Київ: ЦНЛ., 2005. – 352 с.
3. Лапин Е.В. Оценка экономического потенциала предприятия: [монография] / Е.В. Лапин. – Сумы: ИТД «Университетская книга», 2004. – 360 с.

СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ ТА ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ АЕРОПОРТІВ УКРАЇНИ

*Федяєва О.О., аспірант кафедри фінансів, обліку та аудиту,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна*

Транспортна галузь відіграє важливу роль в економічному розвитку держави, оскільки завдяки розвиненій транспортній мережі підвищується конкурентоспроможність національної економіки та рівень життя населення. Повітряний транспорт виконує важливі функції, оскільки завдяки йому існують зв'язки між Україною та іншими країнами і регіонами світу. Робота повітряного транспорту забезпечується за рахунок функціонування та розвитку аеропортів.

На сьогоднішній день існують 34 працюючі аеропорти, з них 23 мають статус міжнародних, а отже і мають пункти перевірки державного кордону. Головним аеропортом нашої країни є «Бориспіль», оскільки близько 50 % пасажирських перевезень припадає саме на нього.

На засіданні уряду 19 листопада 2012 року було схвалено «Концепцію Державної цільової програми розвитку аеропортів на період до 2023 р.», яка спрямована на розвиток, модернізацію та покращення інфраструктури аеропортів. Все це призведе до задоволення потреб національної економіки і населення у авіаційних перевезеннях та до підвищення